

ORSON
SCOTT

CARD

ENDEROVA HRA

Edici Fantastika řídí Martin Šust

© Argo, 2018

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2018

Copyright © 1977, 1985, 1991 by Orson Scott Card

Introduction © 1991 by Orson Scott Card

Translation © Petr Kotrle, 2018

Cover art and illustrations © Milan Malík, 2018

ISBN 978-80-257-2614-3 (ARGO)

ISBN 978-80-7553-598-6 (Stanislav Juhaňák – TRITON)

KAPITOLA

1

TŘETÍ

„Díval jsem se jeho očima, poslouchal jsem jeho ušima a říkám vám, že je ten pravý. Nebo alespoň to nejlepší, co můžeme mít.“

„To jste říkal i o jeho bratrovi.“

„Bratra testy vyloučily. Z jiných důvodů. S jeho nadáním to nemělo nic společného.“

„Se sestrou to bylo stejné. A pochybnosti jsou i o něm. Je až příliš poddajný. Příliš ochotný podrobit se vůli někoho jiného.“

„Pokud ten druhý je jeho nepřítel, tak ne.“

„Tak co budeme dělat? Pořád ho obklopotvat nepřáteli?“

„Pokud to bude nutné, tak ano.“

„Neříkal jste, že toho chlapce máte rád?“

„Jestli padne do rukou termitům, budu vedle nich vypadat jako jeho nejmilejší strýček.“

„Dobrá. Koneckonců zachraňujeme svět. Vezměte ho.“

Paní od monitorů se moc mile usmála, rozčuchala mu vlasy a řekla: „Andrew, určitě už máš toho hrozného monitoru plné zuby. Ale já mám pro tebe dobrou zprávu. Ten monitor dnes půjde pryč. Vytáhneme ho celý ven a nebude to ani trochu bolet.“

Ender přikývl. Byla to samozřejmě lež, že to nebude ani trochu bolet. Ale jelikož dospělí tak mluvili vždycky, když to bolet *mělo*, dalo se na to tvrzení dívat jako na přesnou předpověď toho, co přijde. Někdy se dalo na lži spolehnout víc než na pravdu.

„Buď tak hodný, Andrewe, pojd' sem a posad' se na vyšetřovací lůžko. Doktor si tě hned přijde prohlédnout.“

Monitor bude pryč. Ender si zkusil představit, že mu ten přístrojek vzadu na krku zmizí. Překulím se v posteli na záda a nebude mě tam tlačit. Při sprchování nebudu cítit mravenčení a to, jak se zahřívá.

A Petr už mě nebude nenávidět. Přijdu domů, ukážu mu, že monitor je pryč, a on pochopí, že jsem neprošel ani já. Že teď budu jenom normální kluk, jako on. Pak už to nebude tak zlé. Odpustí mi, že jsem měl monitor o celý rok déle než on. Budeme –

Kamarádi nejspíš ne. To ne, Petr byl moc nebezpečný. Hrozně se vztekal. Ale bratři nejspíš budeme. Nepřátelé ne, ani kamarádi, ale bratři – co dokážou žít v jednom domě. Nebude mě nenávidět, prostě mi dá pokoj. A když si bude chtít hrát na termitáky a kosmonauty, třeba si nebudu muset hrát, třeba budu moct odejít a číst si knížku.

Ale už když o tom Ender přemýšlel, věděl, že ho Petr na pokoji nenechá. Když na něho přišla ta praštěná nálada, jeho oči získaly určitý výraz, a pokaždé když Ender ten pohled uviděl, ten záblesk, věděl, že ho Petr na pokoji *určitě* nenechá. Cvičím na klavír, Endere. Pojď mi obracet stránky. Copak, malý monitorák nemá čas, aby pomohl bráškovi? On je moc chytrý? Musíš jít zabíjet termitáky, kosmonaute? Ne, ne, já o tvou pomoc *nestojím*. Zvládnou to sám, ty malá kryso, ty jeden malej *Třetí*.

„Nepotrvá to dlouho, Andrewe,“ řekl doktor.

Ender přikývl.

„Je to vymyšlené tak, aby to šlo vyndat. Bez infekce a bez poranění. Ale bude to trochu šimrat a někteří lidé říkají, že pak mají pocit, jako by jim něco *chybělo*. Pořád se budeš za něčím otáčet, budeš něco hledat, ale nenajdeš to a nebudeš si moci vzpomenout, co to bylo. Tak já ti to řeknu. Budeš hledat monitor a on tam nebude. Za pár dní ten pocit přejde.“

Doktor něčím vzadu za Enderovou hlavou kroutil. Najednou jí projela bolest, jako bodnutí jehly, od krku až po slabiny. Cítil, jak mu záda zkrivila křeč a tělo se prudce prohnulo dozadu, až praštil hlavou o postel. Cítil, že jeho nohy sebou zmítají, ruce se navzájem svírají a mačkají tak prudce, až to bolí.

„Deedee!“ zakřičel doktor. „Potřebuju vás!“ Sestra přiběhla a zajíkově se nadechla. „Musíme ty svaly uvolnit. Podejte mi to, hned! Na co čekáte!“

Něco si podali; Ender neviděl, o co se jedná. Škulbl sebou, obrátil se na bok a z vyšetřovacího lůžka spadl. „Chyťte ho!“ zvolala sestra.

„Stačí, když ho budete pevně držet –“

„Vy ho držte, pane doktore, na mě je moc silný –“

„Všechno ne! Zastavíte mu srdce –“

Ender cítil, jak se mu do zad těsně nad límcem košile vbodla jehla. Pálilo to, ale všude, kde se rozlil ten oheň, se svaly postupně uvolnily. Teď mohl strachem a bolestí křičet.

„Jsi v pořádku, Andrewe?“ zeptala se sestra.

Andrew si nedovedl vzpomenout, co má udělat, aby něco řekl. Zvedli ho na lůžko. Zkontrolovali mu tep a dělali s ním nějaké další věci; všemu tomu nerozuměl.

Doktor se celý třásl a mluvil rozechvěle. „Co čekají, když tyhle věci v dětech nechají tři roky? Mohli jsme ho zrušit, uvědomujete si to? Mohli jsme mu nadobro odpojit mozek.“

„Kdy přestane ten prostředek účinkovat?“

„Nechte ho aspoň ještě hodinu tady. Hlíďtejte ho. Jestli během patnácti minut nezačne mluvit, zavolejte mě. Mohl nám zhasnout navždycky. Já nejsem chytrý jako termitan.“

Do třídy slečny Pumphreyové se vrátil pouhé čtvrt hodiny před závěrečným zvoněním. Ještě pořád měl trochu nejistou chuť.

„Jsi v pořádku, Andrewe?“ zeptala se slečna Pumphreyová.

Přikývl.

„Udělal se ti špatně?“

Zavrtěl hlavou.

„Nevypadáš dobře.“

„Nic mi není.“

„Raději si běž sednout, Andrewe.“

Zamířil na své místo, ale zarazil se. Co jsem to vlastně hledal? Nemůžu si vzpomenout, co jsem hledal.

„Tvoje místo je tamhle,“ připomněla mu slečna Pumphreyová.

Posadil se, ale to, o co mu šlo, bylo něco jiného, něco, co ztratil. Najdu to později.

„Kde máš monitor?“ zašeptalo děvče za ním.

Andrew pokrčil rameny.

„Nemá monitor,“ pošeptala ostatním. Andrew zvedl ruku a ohmatal si krk. Měl tam obvaz. Monitor byl pryč. Byl teď stejný jako všichni ostatní.

„Copak, Andy, vyšplouchli tě?“ zeptal se kluk, který seděl přes uličku o lavici za ním. Nemohl si vzpomenout, jak se jmenuje. Petr. Ne, to byl někdo jiný.

„Buď zticha, Stilsone,“ napomenula ho slečna Pumphreyová. Stilson se ušklíbl.

Slečna Pumphreyová mluvila o násobení. Ender si čmáral na panelu, kreslil vrstevnicové mapy hornatých ostrovů a po panelu chtěl, aby je zobrazil ze všech úhlů ve třech rozměrech. Učitelka samozřejmě pozná, že nedává pozor, ale nechá ho být. Vždycky znal odpověď, i když byla přesvědčená, že nedává pozor.

V rohu panelu se objevilo slovo a začalo pochodovat kolem dokola. Nejdřív bylo stranově převrácené a vzhůru nohama, ale Ender je přečetl dávno předtím, než došlo na dolní okraj panelu a otočilo se správně.

TŘETÍ

Ender se usmál. On to byl, kdo přišel na to, jak posílat vzkazy a nechat je pochodovat – jeho tajný nepřítel ho sice urážel, ale dělal to způsobem, kterým ho vlastně chválil. *On* za to nemohl, že je Třetí. Vláda si to vymyslela a vláda k tomu dávala povolení – jak jinak by Třetího jako Ender vzali do školy? A teď byl monitor pryč. Experiment s názvem Ender Wiggin nakonec nevyšel. Byl přesvědčený, že kdyby mohli, nejraději by zrušili i zvláštní povolení, díky němuž se mohl narodit. Experiment se nezdařil, tak ho vymažeme.

Zazvonil zvonek. Všichni se na panelech odhlásili, nebo si spěšně napsali poznámky. Někteří si posílali učení nebo data do svých domácích počítačů. Několik se jich nahnulo k tiskárnám a čekalo, až jim vyjede něco, co chtěli ukázat. Ender roztáhl prsty přes dětskou klávesnici u okraje panelu a zkusil si představit, jaké by to bylo, kdyby měl ruce jako dospělý. Musí být hrozně velké a neohrabané, s těmi krátkými tlustými prsty a masitými dlaněmi. Měli samozřejmě větší klávesnice – ale jak by mohli svými tlustými prsty nakreslit tak hezkou čáru jako Ender, tak tenkou a přesnou, že se mezi středem a okrajem panelu devětasedmdesátkrát zatočila ve spirále, aniž by se dotkla anebo překryla. Mohl se aspoň nějak zabavit, zatímco učitelka nudně drmočila o aritmetice. Aritmetika! Tu ho Valentina naučila, když mu byly tři.

„Jsi v pořádku, Andrew?“

„Ano, paní učitelko.“

„Ujede ti autobus.“

Ender přikývl a vstal. Ostatní děti už byly pryč. Ale ony si počkají, ty zlé. Už neměl na krku monitor, který slyšel, co slyšel on, a viděl jeho oči-

ma. Mohli si říkat, co chtěli. Mohli ho teď dokonce i bít – nikdo už je nevidí, a tak mu nikdo nepřijde na pomoc. Monitor měl svoje výhody, po kterých se mu bude stýskat.

Samozřejmě, Stilson. Nebyl větší než většina kluků, ale byl větší než Ender. A měl s sebou ještě pár dalších. Vždycky to tak dělal.

„Hej, Třetí.“

Neodpovídej. Na to stejně není co říct.

„Hej, Třetí, mluvíme s tebou, Třetí, hej, hmyzofile, mluvíme s tebou.“

Nenapadá mě, jak odpovědět. Všim, co řeknu, to jediné zhorším. Proto neřeknu nic.

„Hej, Třetáčku blešáčku, vyrazili tě, co? Myslel sis, že jsi lepší než my, ale oni ti toho ptáčka sebrali, Třetáčku, teď už máš na krku jenom obvaz.“

„Necháte mě projít?“ zeptal se Ender.

„Necháme ho projít? Máme mu to dovolit?“ Všichni se začali smát. „Jasně že tě pustíme. Nejdřív ruku, pak tvůj zadek, pak možná kousek kolene.“

Ostatní se přidali. „Sebrali ti ptáčka, Třetáčku. Sebrali ti práčka, Třetáčku.“

Stilson se do něho začal jednou rukou opírat. Vzápětí ho někdo ze zadu natlačil směrem ke Stilsonovi.

„Uděláme s ním houpy, houpy,“ navrhl někdo.

„Tenis!“

„Ping-pong.“

Bylo jasné, že to nedopadne dobře. Proto se Ender rozhodl, že si černého Petra nenechá. Když Stilson znovu natáhl ruku, aby do něho strčil, Ender po ní chňapl. Minul.

„Copak, ty se chceš prát? Ty se chceš se mnou prát, Třetáčku?“

Chlapci za Enderem se ho snažili chytit, aby ho podrželi.

Enderovi nebylo dvakrát do smíchu, ale rozesmál se. „To vás musí být tolik, abyste přeprali jednoho Třetího?“

„My jsme *lidi*, ne *Třetí*, blbečku. Ty máš síly asi jak pšouk!“

Ale pustili ho. A v okamžiku, kdy to udělali, Ender kopl, prudce a do výšky, a zasáhl Stilsona přímo do hrudní kosti. Chlapec se svalil. Endera to překvapilo – nečekal, že Stilsona složí jedním kopnutím. Nenapadlo ho, že Stilson nebere takovou rvačku vážně, takže nebude připravený na opravdu zoufalý úder.

Ostatní na chvíli couvli a Stilson zůstal nehybně ležet. Všem se honilo hlavou, jestli je mrtvý. Ale Ender se snažil přijít na to, jak předejít pomstě.

ORSON SCOTT CARD

Zabránit jim, aby ho zítra přepadli jako smečka. Musím to vyhrát teď a navždycky, nebo s tím budu bojovat každý den a bude to čím dál horší.

Ender znal nepsaná pravidla mužného boje, přestože mu bylo teprve šest. Bylo zakázáno udeřit protivníka, který leží bezmocně na zemi; to by udělalo jediné zvíře.

Proto Ender došel k ležícímu Stilsonovi a znovu ho surově kopl do žeber. Stilson zasténal a překulil se na druhou stranu. Ender ho obešel a kopl ho znovu, mezi nohy. Stilson ani nehlesl, jenom se zlomil v pase a z očí mu vyhrkly slzy.

Potom se Ender chladně podíval na ostatní. „Možná si představujete, že se na mě domluvíte. Nejspíš byste mě mohli pěkně zřít. Ale vzpomeňte si, co dělám s lidmi, kteří se mi snaží ublížit. Od té chvíle by se vám pořád mohlo honit hlavou, kdy vás dostanu a jak moc to bude zlé.“ Kopl Stilsona do obličeje. Krev z jeho nosu pokropila zem kolem. „Takhle zlé by to nebylo,“ řekl Ender „Bylo by to horší.“

Otočil se a odešel. Nikdo ho nepronásledoval. Zahnul do chodby, která vedla k autobusové zastávce. Zaslechl, jak kluci za ním říkají: „Páni. Podívej se na něho. Je úplně tuhej.“ Ender se opřel hlavou o stěnu chodby a plakal, dokud nepřišel autobus. Jsem stejný jako Petr. Vezměte mi monitor, a jsem stejný jako Petr.

ENDERŮV VESMÍR

Řazení dle vnitřní chronologie tak,
jak budou knihy v nové podobě vycházet:

Enderova hra

Enderův stín

Hegemonův stín

Stínové loutky

Obrův stín

Ender ve vyhnanství

Shadows in Flight

(dosud nepřeloženo)

Mluví za mrtvé

Xenocida

Děti ducha

Shadows Alive

(dosud nenapsáno)

První setkání a jiné příběhy

(sbírka všech kratších příběhů

včetně Války o dárky)

CARD ENDEROVA HRA

ORSON
SCOTT

Z anglického originálu *Ender's Game*, vydaného nakladatelstvím Tor Books v New Yorku roku 1994, přeložil Petr Kotle.

Ilustrace na obálce Milan Malík.

Vnitřní ilustrace a grafická úprava Milan Malík.

Sazba Petr Teichmann.

Odpovědná redaktorka Marie Černá.

Jazyková korektura Mirka Jarotková.

Technický redaktor Milan Dorazil.

V roce 2018 vydala nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz, argo@argo.cz,

jako svou 3717. publikaci, 92. svazek edice Fantastika,

a Stanislav Juhaňák – Triton,

Vykáňská 5, 100 00 Praha 10, www.tridistri.cz,

jako svou 2428. publikaci, 591. svazek v edici Trifid.

Vytiskla Těšínská tiskárna.

Vydání sedmé, v nakladatelstvích Argo a Triton první.

ISBN 978-80-257-2614-3 (ARGO)

ISBN 978-80-7553-598-6 (Stanislav Juhaňák – TRITON)

Knihy nakladatelství Argo distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice.

tel. 226 519 400, fax 226 519 387

e-mail: odbyt@kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetových knihkupectvích

www.kosmas.cz a www.tridistri.cz